

Dziękczynienie

Wdzięczność

Alleluja. „Śpiewajcie Panu pieśń nową, na chwałę jego w zgromadzeniu wiernych – Ps. 149:1.

Słowo „dziękczynienie” ma szerokie znaczenie. Zazwyczaj, gdy się je słyszy, wyobraźnia podpowiada obraz stołu uginającego się pod pysznym jedzeniem, otoczonego ludźmi z dużym apetytem! W Stanach Zjednoczonych coroczne obchody Święta Dziękczynienia odbywają się w listopadzie. Jest to czas, w którym rodziny spotykają się, zjeżdżając czasami z bardzo daleka, aby wspólnie podziękować za obfity posiłek, który jest przed nimi. Ta tradycja rozpoczęła się w Ameryce w 1632 roku. Po raz pierwszy obchodzili ją w październiku pielgrzymi z Plymouth Colony, doceniając pomoc członków plemienia Indian Massasoit, z okazji pierwszych zbiorów. Od tego czasu ta sama uroczystość odbywa się w całych Stanach Zjednoczonych.

W tym kontekście jest to jednak uproszczenie znaczenia tego potężnego słowa, które wiąże się bardziej z zastosowaniem duchowym niż z corocznym świętowaniem. Istnieje wiele zastosowań tego słowa, a tutaj przyjrzymy się kilku.

Słowo „amen” jest ściśle związane z dziękczynieniem. W podziękowaniu za mający zostać spożyty posiłek, mówca zazwyczaj kończy modlitwę słowem „amen”. Oznacza ono wdzięczność lub/i akceptację tego, co znalazło się przed nami.

Składając podziękowanie (dziękczynienie), osoba wyraża wdzięczność za to, co otrzymała. W piątym rozdziale Ewangelii św. Mateusza, Jezus przekazał swoim naśladowcom dziewięć błogosławieństw. Były to instrukcje dotyczące tego, jak w jaki sposób powinni postępować, aby być przyjemnymi dla Boga. Posłuszeństwo lub dziękczynienie pojawia się w wyniku podążania za tymi niebiańskimi instrukcjami.

Wdzięczność to kolejny sposób na podziękowanie. Kiedy ktoś podaje ci pomocną dłoń lub przekazuje pomoc finansową, jesteś wdzięczny za pomoc. Wdzięczność to kolejna forma dziękczynienia.

Wdzięczność może przybierać różne formy. W tym przypadku wiąże się to z wprowadzeniem Arki Przymierza do Świątyni. „A wszyscy lewicy chórzyci: Asaf, Heman, Jedutun wraz ze swymi synami i pobratymcami, odziani w bisior, stali z cymbałami, lutniami i cytrami

po wschodniej stronie ołtarza, a z nimi stu dwudziestu kapłanów dmących w trąby, i trębacze, i chórzyci mieli jak jeden mąż i jednym głosem zaintonować pieśń chwały i dziękczynienia Panu – gdy więc wzbił się głos trąb i cymbałów i innych instrumentów do wtóru pieśni pochwalnej dla Pana, że jest dobry i że na wieki trwa łaska jego, świątynia, to jest świątynia Pana, napełniła się obłokiem” (2 Kron. 5:12, 13). Podziękowanie i wdzięczność wyrazili poprzez muzykę i oddanie czci!

Wdzięczność jest wyrazem miłującego serca. Te psalmy napisane przez Dawida, oddają najwspanialsze wyrazy dziękczynienia! Ukazują one jego czułe serce i wdzięczność wobec naszego Ojca Niebieskiego.

„Gdy oglądam niebo twoje, dzieło palców twoich, księżyc i gwiazdy, które Ty ustanowiłeś: czymże jest człowiek, że o nim pamiętasz, lub syn człowieczy, że go nawiedzasz? Uczyniłeś go niewiele mniejszym od Boga, chwałą i dostojnością uwieńczyłeś go” (Ps. 8:4-6)

„Będę cię wysławiał, Panie, całym sercem swoim, będę opowiadał wszystkim cuda twoje, będę się wesołił i radował w tobie, będę opiewał imię twoje, Najwyższy!” (Ps. 9:2,3).

„Pójdźcie, radośnie śpiewajmy Panu, wznosmy okrzyki radosne skale zbawienia naszego! Pójdźmy przed oblicze jego z dziękczynieniem, wykrzykujmy mu radośnie w pniach, gdyż wielkim Bogiem jest Pan i Królem wielkim nad wszystkimi bogów. W jego ręku są głębokości ziemi i jego są szczyty gór. Jego jest morze i on je uczynił, i suchy ląd jego ręce ukształtowały. Pójdźcie, pokłońmy się i padnijmy na twarz!” (Ps. 95:1-6).

Powinniśmy naśladować ten stan serca, który Dawid tak pięknie wyraża w swoich psalmach. W naszym codziennym życiu mamy wiele okazji, aby wyrazić podziękowania członkom naszych rodzin, przyjaciółom, czy współpracownikom. Dziękując każdemu wzmacniamy nasze więzi miłości i przyjaźni. Jest to sposób wyrażenia uznania dla czyich wysiłków i życzliwości!

Kiedy poświęcamy się naszemu Ojcu Niebieskiemu, mówimy Mu z całego serca, że pragniemy oddać nasze życie całkowitej służbie dla Niego i że jesteśmy wdzięczni, że powołał nas w tym celu.

Przykład Jezusa

Podczas gdy nasz Pan Jezus wraz ze swoimi uczniami przebywali z górnym pokojem, przygotowano ostatnią

wieczerzę. „A gdy oni jedli, wziął Jezus chleb i pobłogosławił, łamał i dawał uczniom, i rzekł: Bierzcie, jedzcie, to jest ciało moje” (Mat. 26:26). Ten opis wskazuje na wysoką symbolikę; jednak sednem naszej lekcji jest pokazanie, że nawet nasz Pan dziękował za to, co mieli otrzymać.

„I zostawił ich, znowu odszedł i modlił się po raz trzeci tymi samymi słowami” (Mat. 26:44). Jak pokazano w tym przykładzie, modlitwa jest synonimem dziękczynienia i akceptacji. Kiedyś dzieci, w tym autor, były wychowywane tak, aby zawsze mówić „proszę” i „dziękuję”. To była forma szacunku. Dziś rzadko słyszy się te słowa wypowiedziane publicznie. Życzliwość i uprzejmość wydają się być przeszłością.

W liście apostoła Pawła znajduje się przykład dziękczynienia z czasów wczesnego kościoła, dotyczący jedności w kościele. „Paweł, powołany z woli Bożej na apostoła Chrystusa Jezusa, i Sostenes, brat, zborowi Bożemu, który jest w Koryncie, poświęconym w Chrystusie Jezusie, powołanym świętym, wraz ze wszystkimi, którzy wzywają imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa na każdym miejscu, ich i naszym: łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa. Dziękuję Bogu zawsze za was, za łaskę Bożą, która wam jest dana w Chrystusie Jezusie. Iżcieście w nim ubogaceni zostali we wszystko, we wszelkie słowo i wszelkie poznanie” (1 Kor. 1:1-5).

Tutaj Paweł uznaje poprzez dziękczynienie łaskę daną mu od Ojca. Podkreśla ten fakt, mówiąc: „Dziękujemy Bogu, Ojcu Pana naszego, Jezusa Chrystusa, zawsze gdy się za was modlimy” (Kol. 1:3).

Powinniśmy być bezustannie w stanie dziękczynienia. Wszystko, co posiadamy, otrzymaliśmy od Ojca, jak zostało napisane w 1 Kor. 4:7: „Bo któż ciebie wyróżnia? Albo co masz, czego nie otrzymałbyś? A jeśli otrzymałeś, czemu się chlubisz, jakobyś nie otrzymał?” Nic nie dzieje się przez przypadek. Nasza chrześcijańska postawa powinna to odzwierciedlać. „Zawsze się radujcie. Bez przystanku się módlcie. Za wszystko dziękujcie; taka jest bowiem wola Boża w Chrystusie Jezusie względem was” (1 Tes. 5:16-18).

Przykład Dawida

Dawid wyraził podobne przemyślenia: „Niechaj składają ofiary dziękczynne, niech z radością opowiadają o czynach jego!”.

Ponownie, Dawid wyraził swoje przemyślenia i stanowisko, o których my, jako nowe stworzenia powinniśmy zawsze pamiętać. „Czy odpłacę Panu za wszystkie

tkie dobrodziejstwa, które mi wyświadczył? Podniosę kielich zbawienia i wzywać będę imienia Pana. Spełnię Panu śluby moje wobec całego ludu jego. Drogocenna jest w oczach Pana śmierć wiernych jego. O Panie, jam sługa twój, jam sługa twój, syn służebnicy twojej, rozwiązałeś pęta moje” (Ps. 116:12-16).

Idąc za przykładem Dawida, powinniśmy wyrażać szczere uczucia do Boga, jak również do siebie nawzajem. Dawid zawsze szukał sposobu, w jaki mógłby zadołować naszego Ojca Niebieskiego.

Wreszcie, w psalmie 118, czytamy o bezgranicznej wierze, jaką Dawid miał w stosunku do Boga, którą my także powinniśmy mieć. „Prawica Pana podniesiona, prawica Pana odnosi zwycięstwo. Nie umrę, ale będę żył i opowiadać będę dzieła Pana. Pan ukarał mnie surowo, ale nie wydał mnie na śmierć. Otwórzcie mi bramy sprawiedliwości, a wejdę w nie i złożę dzięki Panu! Oto jest brama Pana, którą wejdą sprawiedliwi. Dziękuję ci, żeś mnie wysłuchał i stałeś się zbawieniem moim” (Ps. 118:16-21).

Przyszli święci Boga, którzy ubiegają się o nagrodę wysokiego powołania w Chrystusie Jezusie, powinni także wyrażać dziękczynienie. Ten nawyk powinien być w ich umysłach i sercach. Uczy nas tego Paweł, mistrz słowa. „Wiedząc, że Ten, który wzbudził Pana Jezusa, także i nas z Jezusem wzbudził i razem z wami przed sobą stawi. Wszystko to bowiem dzieje się ze względu na was, aby, im więcej jest uczestników łaski, tym bardziej obfitowało dziękczynienie ku chwale bożej” (2 Kor. 4:14,15).

Dlaczego to jest takie ważne? Ponieważ wszyscy mamy chwile w naszym życiu, w których czujemy się niepewni i nieszczęśliwi, i trochę niewdzięczni. Apostoł Paweł wyjaśnia dalej, dlaczego tak ważne jest, aby otworzyć się przed naszym Ojcem. „Nie troszczcie się o nic, ale we wszystkim w modlitwie i błaganiach z dziękczynieniem powierzcie prośby wasze Bogu. A pokój Boży, który przewyższa wszelki rozum, strzec będzie serc waszych i myśli waszych w Jezusie Chrystusie” (Filip. 4:6,7).

Inne synonimy dziękczynienia to „błogosławieństwo” i „opatrność”. Idąc przez życie, bez względu na okoliczności, pamiętajmy, że nasz Ojciec Niebieski czuwa nad nami. „Za wszystko dziękujcie; taka jest bowiem wola Boża w Chrystusie Jezusie względem was” (1 Tes. 5:18).

Humphreys KentHumphreys Sean